

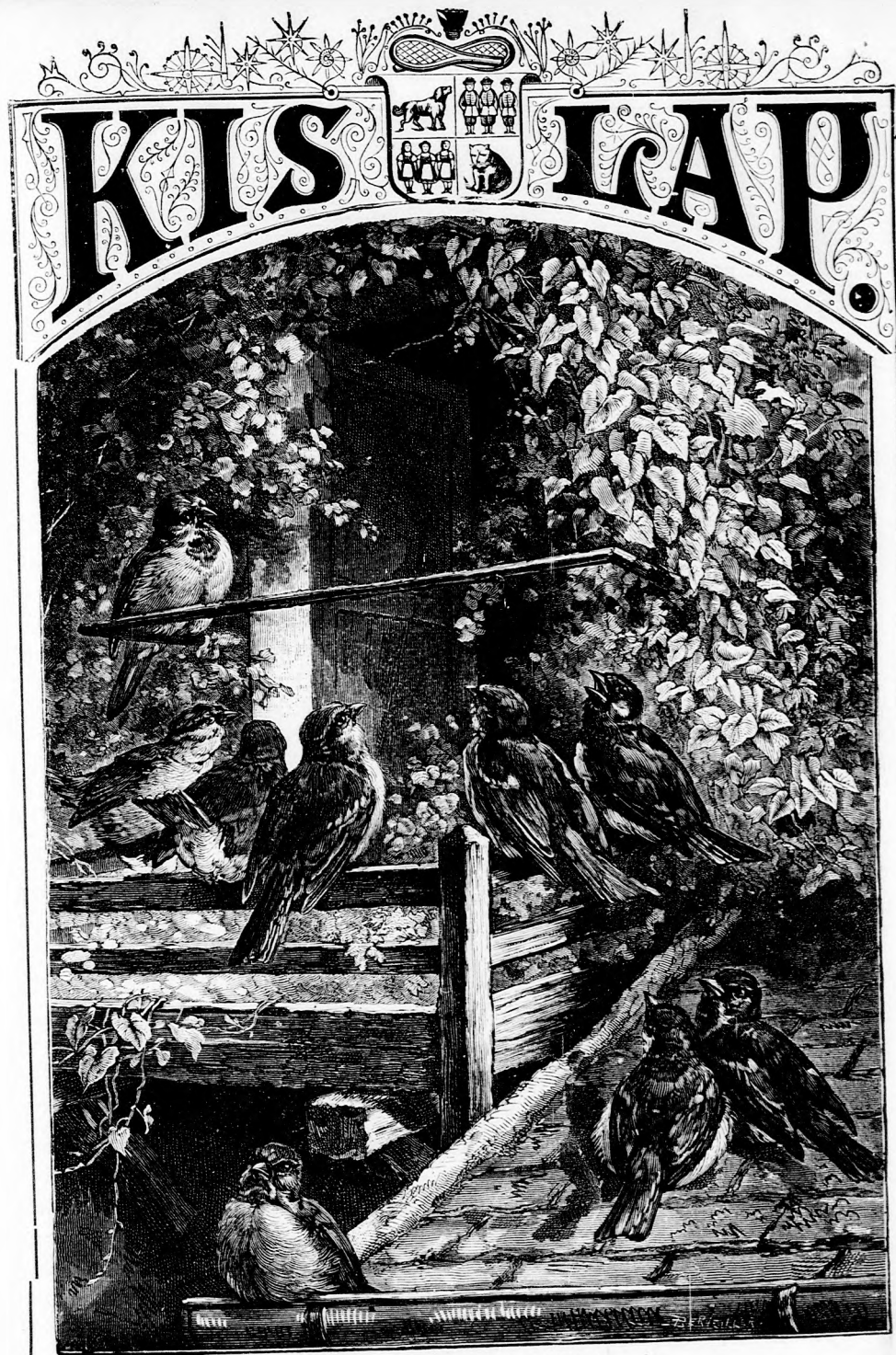
in Géza és
és Miksa,
ike, Felek,
Strohoffer
ti, Leuch-
a, Schlie-
erta, Kohn
lecz Béla,
ger Olga,
pót, Lind-
zi, Lekow
s és Antal,

számában
ég beküld-
Marián és
r.

A.

magam is
mal jóvá-
esi Szent
nt István
el, hanem
férfiuról.
halt volt.

Steiner
gy seregé-
lt ugyan.
kerül, ha
z Honka.
s szívesen
egíthetél
m, olyan
a »Kis
t össze és
keken. —
nem volt
— **Grä-**
n számos
om, mert
ztett; kis
többet ér
a könyv.
számára
sajnála-
óm meg-
— **Gold-**
jól esik s
net talál-
jtek! —
s. A »Kis
egy régi
denkép a

VERÉB-GYÜLÉS. (Lásd a 160. lapon.)

AZ ARANY ÓRA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

IRÉNKE nem volt hiu s nem valami nagyon örült, hogy az ő neve fog pompázni a csónakon; jobb mulatásának tartotta volna, ha bele ülhet a csónakba és ladikázhat. De Aladár ezzel épen nem kínálta meg őket, sőt a mint a virágos kerten végig mentek, még csak egy virágot sem szakított le számukra, pedig a két leányka titokban bizony gondolt arra, milyen szép bokrétát lehetne innen haza vinni. Aztán gondoltak arra is, mennyire máskép viselné magát Imre, ha ő volna itt az Aladár helyén. Sajnálták is, hogy nem úgy van s magukban el-elűnődtek, mennyivel inkább megérdemelte volna Imre, hogy egykor a kastély ura legyen. Szinte boszankodtak arra az elhunyt nagybácsira, kivált ha meggondolták, hogy Aladár, mióta olyan nagy urrá lett, milyen gögös. Megveti, lenézi szegény rokonát, Imrét.

Mikor este hazaértek, megvallották a nénikének, hogy láttak ugyan sok szépet, de mégis csak vigabban mulatnak, mikor Imrével vannak együtt, ki nem vág olyan kevély arcot, nem kényeskedik, hanem mindig tud valami tréfás játékot. Másnap pedig hiven elbeszéltek Imrének mindent, nem gyanítva, hogy ez elbeszélésnek milyen nagy következesei lesznek a két fiura nézve. Mikor elbeszéltek, hogy Aladárnak szép csónakja is van, hogy Irénke nevére kereszteli, de ő maga nem evez, csak úgy uri módon csónakáztatja magát, Imre nevetve mondá:

— Persze, mert gyöngé és ügyetlen, azt sem tudja, hogy kell az evezőt kezébe fognia. Meg nem hívott titeket csónakázni, mert fél, hogy még csuffá tennétek, ha ti eveznétek.

— Pedig ezen a szép nagy folyón olyan kellemes volna ladikázni. Kár, hogy nekünk nincsen csónakunk.

— No, majd meglátjuk.

A leányok nem értették, mit akar Imre mondani, ő pedig nem árult el többet. Nehány napig azonban ritkán látták, még a leczkéit is elmulasztotta Gábor bácsinál s Irénke ezért komolyan pironogatta. De Imre rejtélyesen felelé:

— Holnaptól fogva majd újra szorgalmas leszek s meglásd, te is örülni fogsz annak, amit most készítek.

Hiába kérdezték, mi az? — nem árulta el titkát, csak annyit mondott, hogy másnap délután nélküle menjenek kedves helyecskéjökre a szigetre, majd ő utánok megy. Irénke és Lottika másnap alig győzték bevárni az ebédet, aztán szaladtak a szigetre. De hiába néztek itt körül, nem láttak semmi ujat s annál kíváncsiabban lesték Imre érkezését. Mindaketten a bokrok közt vágott ösvény felé fordulva várták, mikor egyszerre a vízfelől megszólalt játszótársuk:

— Itt vagyok!

Szinte összerementek s még nagyobb volt csodálkozásuk, mikor látták, honnan kiált Imre, — a folyó felől, csinos csónakból. Hamarjában azt hitték, hogy Imre elcsente az Aladár csónakját, de mihamar ráismerték, hogy ez más csónak, az, mely Imreék kertjében hevert volt rozszant állapotban. Csakugyan az volt. A lányok elbe-

szélése Aladár csónakjáról felkölté Imrében a vágyat, hogy csak azért is tul tegyen kevélykedő rokonán. Elővonszolta a sokáig használatlanul hevert csónakot s jól megvizsgálta, valjon lehetne-e még vízre bocsátani. A csónak bizony már kissé rozszant volt, de Imre nem azért volt ám olyan ezeremester, hogy segíteni ne tudott volna a bajon. Három napig furtfaragott a csónakon, a léket befoltozta, a hézagokat olajozott kőcczel betömte, ülést, evezőket készített s mikor a csónakot végül a vízre bocsátotta, örvendve látta, hogy egészen jó és biztos, víz nem hatol belé. Még be is festette és hogy semmivel sem álljon hátrább az Aladárénál, mindjárt meg is keresztele, még pedig, miután Aladár a maga csónakját »Irének« nevezte el, tehát Imre a magáéra nagy vörös betűkkel azt festette: »Lotti.«

Iréne és Lottika jó ideig alig tudtak szólni álmélkodásukban, mikor Imre a kis kunyhó mellett kikötvén, oda kiáltott:

— No jöjjetek, fogunk csónakázni!

Ez volt tehát az a titok, melyet Imre néhány nap óta rejtegetett. A meglepetés ugyanesak sikerült s Lottika, mikor nevét a csónak orrán olvasta, tapsolt örömeiben, Irénke pedig majdnem bosszankodott, mert kitalálta, hogy mivel az Aladár csónakján az ő neve lesz, tehát Imre a Lottika nevét választotta. Sokkal jobban szerették azonban egymást, hogy sem emiatt eszébe jutott volna nehezteni. Csak arra gondoltak mindketten, hogy Imre részletesen elmondja, mikép sikerült a csónakot ilyen szépen összetataroznia.

— Majd elbeszélem, csak üljetek be.

— De talán nem is szabad . . . a vizen könnyen baj érhet, szólta Irénke.

— Ne féljeteK, nem vagyok én afféle ügyetlen ficzkó. Vissza jöüünk baj nélkül.

A leányok kissé tanakodtak, mert tudták, hogy szüleiknek nem volna kedvökre az olyan mulatság, melynél baj történhetik. De nagyon is nagy kedvök volt a csónakázásra, aztán biztak is Imre ügyességében és így végre mégis csak beszálltak a csónakba. Nem is bánták meg, mert Imre csakugyan olyan ügyesen, biztosan vezette a csónakot, mint valami tapasztalt, öreg hajós. Izmos karokkal emelgette az evezőt s mialatt Irénke és Lottika vigan dalolgattak, a csónak messze járt a kis szigettől, eljutott egészen odáig, hol a folyó az Aladárék kertje alatt folyt. Itt Lottika hirtelen nagyot sikoltott.

— Jaj! Ott a parton valaki puskát emelt reánk . . . czéloz.

Csakugyan úgy volt s a következő perczben ráismertek Aladár-ra.

— Ne féljeteK, nem mer ő reánk löni, szólta Imre megvetőleg. Csak rossz tréfát üz megint.

De Irénke sehogysem szerette az ilyen tréfát s hangosan kiáltá:

— Mi vagyunk, Aladár . . . tedd le azt a puskát.

Aladár leeresztette a fegyvert.

— Ah ti vagytok? Nem ismertem reátok . . . s vigyáznom kell, hogy akár-miféle csavargó ne járjon itt a kertem alatt. Ugyan szép dolog, hogy ti jóra-való leányok olyan haszontalan ficzkóval egy csónakban ültök.

AZ ARANY ÓRA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

IRÉNKE nem volt hiu s nem valami nagyon örült, hogy az ő neve fog pompázni a csónakon; jobb mulatáságnak tartotta volna, ha bele ülhet a csónakba és ladikázhat. De Aladár ezzel épen nem kínálta meg őket, sőt a mint a virágos kerten végig mentek, még csak egy virágot sem szakított le számukra, pedig a két leányka titokban bizony gondolt arra, milyen szép bokrétát lehetne innen haza vinni. Aztán gondoltak arra is, mennyire máskép viselné magát Imre, ha ő volna itt az Aladár helyén. Sajnálták is, hogy nem úgy van s magukban eleltűnődtek, mennyivel inkább megérdemelte volna Imre, hogy egykor a kastély ura legyen. Szinte boszankodtak arra az elhunyt nagybácsira, kivált ha meggondolták, hogy Aladár, mióta olyan nagy urrá lett, milyen gögös. Megveti, lenézi szegény rokonát, Imrét.

Mikor este hazaértek, megvallották a nénikének, hogy láttak ugyan sok szépet, de mégis csak vigabban mulatnak, mikor Imrével vannak együtt, ki nem vág olyan kevély arcot, nem kényeskedik, hanem mindig tud valami tréfás játékot. Másnap pedig hiven elbeszéltek Imrének mindent, nem gyanítva, hogy ez elbeszélésnek milyen nagy következései lesznek a két fiura nézve. Mikor elbeszéltek, hogy Aladárnak szép csónakja is van, hogy Irénke nevére kereszteli, de ő maga nem evez, csak egy úri módon csónakáztatja magát, Imre nevetve mondá:

— Persze, mert gyöngé és ügyetlen, azt sem tudja, hogy kell az evezőt kezébe fognia. Meg nem hívott titeket csónakázni, mert fél, hogy még csuffá tennétek, ha ti eveznétek.

— Pedig ezen a szép nagy folyón olyan kellemes volna ladikázni. Kár, hogy nekünk nincsen csónakunk.

— No, majd meglátjuk.

A leányok nem értették, mit akar Imre mondani, ő pedig nem árult el többet. Nehány napig azonban ritkán látták, még a lezskéit is elmulasztotta Gábor bácsinál s Irénke ezért komolyan piron-gatta. De Imre rejtélyesen felelé:

— Holnaptól fogva majd újra szorgalmas leszek s meglásd, te is örülni fogsz annak, amit most készítek.

Hiábakérdezték, mi az? — nem árulta el titkát, csak annyit mondott, hogy másnap délután nélküle menjenek kedves helyeस्कéjükre a szigetre, majd ő utánok megy. Irénke és Lottika másnap alig győzték bevárni az ebédet, aztán szaladtak a szigetre. De hiába néztek itt körül, nem láttak semmi ujat s annál kíváncsiabban lesték Imre érkezését. Mindaketten a bokrok közt vágott ösvény felé fordulva várták, mikor egyszerre a vízfelől megszólalt játszótársuk:

— Itt vagyok!

Szinte összereztek s még nagyobb volt csodálkozásuk, mikor látták, honnan kiált Imre, — a folyó felől, esinos csónakból. Hamarjában azt hitték, hogy Imre elesente az Aladár csónakját, de mihamar ráismerték, hogy ez más csónak, az, mely Imreék kertjében hevert volt rozzant állapotban. Csakugyan az volt. A lányok elbe-

szélése Aladár csónakjáról felkölté Imrében a vágyat, hogy csak azért is tul tegyen kevélykedő rokonán. Elővonszolta a sokáig használatlanul hevert csónakot s jól megvizsgálta, valjon lehetne-e még vízre bocsátani. A csónak bizony már kissé rozszant volt, de Imre nem azért volt ám olyan ezeremester, hogy segíteni ne tudott volna a bajon. Három napig furtfaragott a csónakon, a léket befoltozta, a lézagokat olajozott kócczal betömte, ülést, evezőket készített s mikor a csónakot végül a vízre bocsátotta, örvendve látta, hogy egészen jó és biztos, víz nem hatol belé. Még be is festette és hogy semmivel sem álljon hátrább az Aladárénál, mindjárt meg is keresztelte, még pedig, miután Aladár a maga csónakját »Irének« nevezte el, tehát Imre a magáéra nagy vörös betűkkel azt festette: »Lotti.«

Iréne és Lottika jó ideig alig tudtak szólni álmélkodásukban, mikor Imre a kis kunyhó mellett kikötvén, oda kiáltott:

— No jöjjetek, fogunk csónakázni!

Ez volt tehát az a titok, melyet Imre néhány nap óta rejtegetett. A meglepetés ugyancsak sikerült s Lottika, mikor nevét a csónak orrán olvasta, tapsolt örömeiben, Irénke pedig majdnem bosszankodott, mert kitalálta, hogy mivel az Aladár csónakján az ő neve lesz, tehát Imre a Lottika nevét választotta. Sokkal jobban szerették azonban egymást, hogy sem emiatt eszébe jutott volna nehezteni. Csak arra gondoltak mindketten, hogy Imre részletesen elmondja, mikép sikerült a csónakot ilyen szépen összetataroznia.

— Majd elbeszélem, csak üljetek be.

— De talán nem is szabad . . . a vizen könnyen baj érhet, szólt Irénke.

— Ne féljeteK, nem vagyok én afféle ügyetlen ficzkó. Vissza jövünk baj nélkül.

A leányok kissé tanakodtak, mert tudták, hogy szüleiknek nem volna kedvökre az olyan mulatság, melynél baj történhetik. De nagyon is nagy kedvök volt a csónakázásra, aztán biztak is Imre ügyességében és így végre mégis csak beszálltak a csónakba. Nem is bánták meg, mert Imre csakugyan olyan ügyesen, biztosan vezette a csónakot, mint valami tapasztalt, öreg hajós. Izmos karokkal emelgette az evezőt s mialatt Irénke és Lottika vigan dalogattak, a csónak messze járt a kis szigettől, eljutott egészen odáig, hol a folyó az Aladárék kertje alatt folyt. Itt Lottika hirtelen nagyot sikoltott.

— Jaj! Ott a parton valaki puskát emelt reánk . . . ezélez.

Csakugyan úgy volt s a következő perczben ráismertek Aladár-ra.

— Ne féljeteK, nem mer ő reánk löni, szólt Imre megvetőleg. Csak rossz tréfát űz megint.

De Irénke sehogysen szerette az ilyen tréfát s hangosan kiáltá:

— Mi vagyunk, Aladár . . . tedd le azt a puskát.

Aladár leeresztette a fegyvert.

— Ah ti vagytok? Nem ismertem reátok . . . s vigyáznom kell, hogy akár-miféle csavargó ne járjon itt a kertem alatt. Ugyan szép dolog, hogy ti jóra való leányok olyan haszontalan ficzkóval egy csónakban ültök.

Szerencséje volt Aladárnak, hogy a csónak még pár ölnyire volt a parttól s Imre, ki a sértő szavak hallatára sápadt lett a haragtól, ki nem ugorhatott. Aladár szavai azonban Irénkét is mélyen sértették, az okos leányka azonban hamar kitalálta, mi boszantja a kevély fiut. Nevetve felelt tehát neki:

— Hiába gunyolódom, jobb dolgunk van, mint neked. Te is szeretnél csónakázni, van csónakod is, de félsz beleülni, ha csak gondodat nem viseli valaki, mint a kis babának. Csak boszankodjál és irigykedjél, a mennyire tetszik, Imre mégis kifogott rajtad.

— Ki? No majd meglátjuk, ki nevet utoljára!

Ezzel Aladár távozott, a kis csónakosok pedig megfordultak és visszatértek a szigetbeli kunyhócskához. Mialatt visszafelé eveztek, Imre szokatlanul komoly volt és elgondolkozott, úgy hogy végre feltűnt Irénkének, ki biztató hangon mondá:

— Ugyan soha se busulj azért, hogy Aladár olyan durva volt... Csak azért beszélt úgy, mert boszankodik, hogy minket vigan csónakázni látott.

— Igaz; csak hogy baj lehet belőle, felelé Imre.

— Baj? Ugyan micsoda?

— Nem tudom... de Aladár boszut fog állani azért, hogy szemébe mondtad, miért haragszik és hogy én kifogtam rajta a csónakkal... De csak próbáljon valamit... én sem maradok adós.

Imre szemei haragosan villogtak, míg Irénke és Lottika nem igen értették, min aggódik az ő derék játszótársuk. Mikor

szigetkéjőkhöz visszatértek, Imre a víz szélén levő sűrű nádasba huzta be a csónakot, úgy hogy senki sem láthatta meg.

(Folytatása következik.)

Janika.

»ÉN VAGYOK a nagy legény,
Magas fokon állok,
Itt a létra tetején
Messze, messze látok.

A vén hársfánk hegye is
Alattam van mélyen
Közel látok, messze is
Az egész vidéken!«

No csak, no csak, kis vitéz
Amott a magasban:
Aki nagyon messze néz,
Könnyen alá pottyán.

BETÜREJTVÉNY.

Cz
i

NAGYAPA POHARA.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Személyek :

NAGYAPA.	} unokái.	Az aranyműves.
ANDOR,		JULCSA, szobaleány.
MILIKE }		

(Csinosan butorozott szoba, asztallal, pamlaggal, karszékekkel.)

Első jelenet.**Andor. Milike.**

Andor (vigan ugrándozva jön be az ajtón s levelet mutogat.) **Milike, Milike!** Levél a mamától! Holnap haza jönnek faluról, jaj de örülök. (Meglépetve.) De nini! Hát téged mi lelt? Miért sirsz, mi a baj?

Milike (az asztal mellett szomoruan ül és könnyeit törülgeti.) Oh, **Andor**, nagyon nagy a baj . . . nem is tudom mit csinálnak . . . eltörtém a nagyapa poharát!

Andor. Csak nem azt a kedvencz poharát, melyet mamánk adott neki neve napjára?

Milike (sohajtván.) De éppen azt! Oh, minék is vettem a kezembe! Mit fog majd nagyapácska mondani!

Andor. Bizony haragudni fog. Mióta ez a pohara van, nem akar másból inni. És szomorkodni is fog, mert nagyon kedves emléke volt.

Milike. Éppen ezért busulok . . . a jó nagyapácska nagyon fogja sajnálni kedves poharát. Ha mamácska itthon volna, mindjárt venne másikat, nagyapa nem tudna meg semmit.

Andor. Igen ám, ha találna éppen olyat. Csakhogy az nem volt afféle közönséges pohár.

Milike. **Julcsa** azt mondja, hogy látta a párját az üveges boltban.

Andor. Akkor hát el kell hamar küldeni érte.

Milike. Már el is küldtem. Zsebpénzemből volt még hatvan krajczárom, de nem tudom, elég lesz-e.

Andor. Nekem is van még ötven krajczárom, odaadom szívesen. Itt van. (Átadja.)

Milike. Te jó fiu vagy, kedves **Andorkám**. Most már van összesen . . . várj csak . . . van egy forint és tíz krajczárunk. Oh, ez már bizonyosan elég lesz, megvehetjük a poharat.

Harmadik jelenet.**Voltak, Julcsa.**

Milike (élénken **Julcsa** elébe sietve.) Nos, megvan a pohár?

Julcsa. A pohár megvan, csakhogy nem vehettem meg. Öt forint az ára.

Andor (elámulva.) Öt forint!

Milike (kétségbeesve.) Öt forint! De hiszen ez rettenetes! Mit tegyünk?

Julcsa. Nem tehetünk semmit, kedves kisasszonykám. A jó nagyapa majd csak megbocsátja, ámbár attól tartok, hogy nagyon meg fog ijedni. Azt mondják, hogy ha öreg embernek pohara törik, ez rosszat jelent.

Andor (hevesen.) Ah, az csak afféle babona.

Julcsa. Ha babona is, elég baj lesz, ha a nagyapa megijed és talán bele is betegszik.

Milike. Belebetegszik! Istenem! De hát mit tegyünk? Okvetetlenül elő kell valahonnan teremteni azt az öt forintot.

Julcsa. Én szívesen kölcsönöznék a kisasszonynak, de nincs több pénzem két

tizeskénél. Nincs más hátra, mint megvallani mindent a nagyapának.

Milike. Nem, az nem lehet! Már tudom is, mit teszünk. Van egy arany karpereczem, azt eladjuk.

Andor. Nagyon jó gondolat. Ennek az árán megvehetjük a poharat.

Julesa. No persze! Majd adna a mama.

Milike. De a karperecz az enyém, Józsi bácsitól kaptam karácsonykor ajándékba.

Andor. Ugy van, a tied, tehetsz vele a mit akarsz. És azt hiszem, meg is ér öt forintot.

Milike (a szekrényhez megy s előveszi a karpereczet.) Meg bizony . . . nézzétek, tiszta arany . . . és nehéz ám. (Papirosba göngyöli.) Fogd Julesa, és szaladj az aranyműveshez, add el neki, aztán vedd meg mindjárt a poharat.

Julesa. Nem, azt nem tehetem. Mit mondana a nagyságos asszony, ha megtudná, hogy efféleiben segitettem a kisasszonyt.

Milike (türelmetlenül.) Ne gondolj semmivel, neked nem lesz semmi bajod, én mindent megvallok mamámnak.

Andor. Igen, mama előtt nem fogjuk titkolni s ő bizonyosan helyeselni fogja, hogy megkíméltük nagyapácskát a szomorúságtól. Menj, siess, mert nagyon sürgető . . . nemsokára itt az özsonna ideje . . . nagyapa keresni fogja a poharát. Tedd meg, Julesa!

Milike (kérve.) Tedd meg, kedves Julesa . . . tedd meg!

Julesa. Isten neki, hát legyen. (Átveszi a karpereczet.) De én aztán nem leszek

oka semminek, ha a mama haragudni fog. (EL.)

Milike (utána kiáltva.) Ne félj semmitől, én mindent magamra vállalok, hiszen én vagyok a hibás. Csak siess, hogy özsonna idejére meg legyen a pohár.

Andor. Csak találjon épen olyat.

Milike. Oh igen, mondta, hogy épen a párját látta. Jaj, most vigyázzunk, jön nagyapácska; el ne áruljuk magunkat.

Harmadik jelenet.

Andor, Milike. A nagyapa.

A nagyapa (belépve.) No's, kicsinyeim, hát mit csináltok? Nem tanultok, he? Ugy-e, nincs itthon a mama, szabad a vásár, az öreg nagyapától meg nem félték.

Andor. Már megtanultuk a leczkénket, nagyapácska.

A nagyapa. Az már más, akkor játszottok. Hát mit játszottatok?

Milike. Semmit . . . nem játszottunk.

A nagyapa. Hát mit csináltatok?

Andor. Hát . . . csak úgy pihentünk.

A nagyapa. A sok játszás után, ugy-e? (Leül egy karszékbe.) Milikém! Menj csak kedves leányom és mondd Julesának, hogy egy pohár vizet hozzon nekem. Nagyot sétáltam, megszonjajztam.

Andor (félre.) No már itt a baj, már kellene a pohár.

Milike (a nagyapához lépve, homlokát törölgeti.) Jaj, hogy megizzadtál, nagyapácska! Most nem szabad vizet innod.

A nagyapa. De mikor szomjas vagyok.

Andor. Milikének igaza van . . . nem szabad vizet inni, mikor az ember föl van hevülve, a tanár ur is mondta. Belebetegednél, nagyapácska; nem hozatunk vizet.

Milike. Nem, nem hozatunk vizet!

A nagyapa (jókedvűen.) Ejnye ti kis zsarnokok, hát szomjan akartok vesztetni? Mondom, hogy nagyon szomjas vagyok.

Milike. No jól van, hát hozok magam egy kis vizet; de csak kevéskét, hogy meg ne ártson. (El.)

A nagyapa (nevetve.) Bizony szép dolog, hogy így ránczban tartjátok nagyapát. Hát illik ez, ti kis gézengúzok?

Andor. Jaj, nagyapácska, ez kötelességünk... a mama meghagyta, hogy jól vigyázzunk reád, aztán magunk is nagyon szeretünk ám, nem akarjuk, hogy megbetegedjél.

A nagyapa (félre.) Kedves jó gyermekek! Hát mért ne tegyek kedvökre?

Milike (visszatér, kezében kicsike pohárkával.) Tessék, nagyapácska... ez most egyelőre elég lesz.

A nagyapa. Ha több nincs, Isten neki, beérem ennyivel is, ámbár jobb szerettem volna a saját poharamból inni.

Milike (sugva Andorhoz.) El kellene valamiképp távolítani nagyapácskát, ... Julesa mindjárt itt lehet.

Andor (színtén úgy.) Bizd csak reám, mindjárt kigondolok valamit.

A nagyapa. Mit sugtok-bugtok olyan titkosan?

Andor. Óh, semmi titok nagyapácska... Csak azon tanakodtunk, hogy kérni akarnánk tőled valamit... szükségünk volna olyan finom írópapirosra, amilyen a te fiókodban van. Szabad bemennem a szobába és hozni vagy két ivet?

A nagyapa. Oh persze! Az én fiókomban éppen arra való, hogy ti turkáljatok benne.

Andor (szinlelt szomorúsággal.) Oh nagyapácska! De mikor szükségünk van a papirosra! Azt hittem, adsz belőle.

A nagyapa (fölállva.) Jól van no, ti nyughatatlan kis kópék, adok; de ti nem fogtok a fiókomban kotorászni. Jőjj velem, adok magam. (El Andorral.)

Milike. Csak már jönne az a Julesa! Milyen sokáig jár oda! Egyszer sikerült elütnöm a dolgot, de az ozsonnánál nagyapácska követelni fogja a poharat... akkor csak nem foghatom rá megint, hogy nem szabad vizet innia.

Andor (visszatér egy ív papirossal.) No, ugy-e hogy ügyesen eltávolítottam nagyapácskát? Most hamarosan nem is tér vissza, mert rábeszéltem, hogy ozsannáig olvassa el a hirlapját, majd velünk fog játszani. Csak hozná már Julesa a poharat!

Negyedik jelenet.

Milike, Andor, Julesa.

Milike (a belépő Julesa elé siet.) No, csakhogy végre elhoztad!

Julesa (boszusan.) Elhoztam? Semmit sem hoztam! Ugyan szép históriába keveredtem!

Andor. Mi történt?

Julesa. Az, hogy most már nincs se pohár, se karperecz.

Milike (rémülten.) Se pohár, se karperecz! De hát mit csináltál? Elvesztetted a karpereczet?

Julesa. Dehogy vesztettem! Még sokkal rosszabb történt. Utóljára még tömlöczbe kerülök! Hát kellett ez nekem! Mindjárt tudtam, hogy nem jó vége lesz.

Andor. } Beszélj! Mi történt?
Milike. }

(Folytatása a 154. lapon.)

A MAJORBAN. (Lásd a 157. lapon.)

(Folytatás a 151. laphoz.)

Julcsa. Hát bementem az aranyműveshez és odaadtam neki a karpereczet. Mondom neki: »Vegye meg ezt a karpereczet, tiszta arany, de öt forinton alól nem adom.« Elveszi, nézegeti, forgatja jobbra-balra, méregeti, úgy hogy alig győztem végig várni. De hát azután meg hozzám fordul és kezd vallatni, ki vagyok mi vagyok, mi a nevem, hol lakom, utoljára pedig hogy enyém-e ez a karperecz? Hamarjában nem tudtam mit felelni, mert ha azt mondom, hogy nem az enyém, akkor meg azt kutatta volna, hogy hát kié? Végre is hát azt mondtam, hogy az enyém, hogy el akarom adni, de legalább is öt forintot adjon érte. Erre ő rám nézett és így szólt: »Öt forintot? Oh, akár ötvenet is megér.«

Milike. Ötven forintot ér! Hiszen akkor nagyon kifutotta volna a pohárra!

Julcsa. Az ám, épen az volt a baj. Mert az aranyműves egyszerre borzasztóan nézett reám . . . láttam, hogy tolvajnak gondol, azt hiszi, hogy loptam azt a karpereczet. Persze, nem is lihettem, hogy ilyen magamforma szegény cselédnek olyan drága jószágja lehet. Azután így szólt: »Most menj szépen haza, majd én mindjárt oda megyek.« Kértem vissza a karpereczet, de nem adta; azt mondta, hogy majd elhozza ő maga. Kiparancsolt a boltból és most talán már a kapitányságnál jár, hogy rendőrökkel jöjjön ide és engemet mint tolvajt fogjon el. Jaj, jaj! Minek is keveredtem bele!

Andor. Ne félj, nem lesz semmi bajod hiszen megmondjuk, mi küldtünk a karpereczet . . .

Milike. Igen, de ha ide jönnek, nagy apával fognak beszélni és akkor mindent meg fog tudni. (Csöngetés hallatszik.)

Julcsa. Már itt is van!

Milike. Ne bocsássuk be őket!

Andor. Az nem jó volna, mert addig csöngetnének, zörgetnének, míg a nagy-apa is meghallaná.

Julcsa. Legjobb lesz, ha ide vezetem az aranyművest s Milike kisasszony beszél vele. Csak aztán megmondja ám neki, hogy én nem loptam azt a karpereczet. (El)

Milike. Oh Istenem, mi lesz most ebből! Csak legalább nagyapácska elő ne kerülne.

Andor. Talán nem hallotta a csöngetést . . . olvas és néha el is szokott aludni az olvasás fölött.

Milike. Jaj, bár csak most egy nagyot aludnék!

Ötödik jelenet.

Voltak. Az aranyműves.

Az aranyműves (Julesával belépve, illedelmesen köszön.) Alázatos szolgálója . . . (Körülnéz.) Bocsánat, néhány szavam volna.

Milike. Én velem, bizonyosan velem, a karperecz miatt, ugy-e? Én küldtem Julesát, hogy adja el.

Az aranyműves. Igen? De én ilyen módon nem vehetem meg. Gyermekektől nem szoktunk drága ékszereket megvásárolni, még ha csakugyan övék is. Ezért szeretnék beszélni kedves szüleivel.

Andor. Ók falun vannak, csak nagyapácska van itthon.

Az aranyműves. Jól van, tehát vele . . .

Milike. Az nem lehet, épen csak vele nem szabad erről beszélni. Ha mamám

itthon
elmondá

Az
vagyok

Jul

sabb vo

az urnal

semmit.

Mi

dom, e

(Az ara

pen kér

követte

kedven

volt s

megtud

a párja

az ara

pénzü

kérem

forinto

A

perecz

M

bácsit

A

mikor

A

ves gy

szabad

Nagy

volna

hogy

ságtól

mán

(Átadj

M

Másk

Szeg

itthon volna, azt nem bánám, ha neki elmondaná.

Az aranyműves. De én kénytelen vagyok . . .

Júlika. Lássa kisasszonykám, legokosabb volna, ha mindent elbeszélne ennek az urnak, akkor talán nem tenne ellenünk semmit.

Milike. Hiszen én szívesen elmondom, csak nagyapácska ne tudja meg. (Az aranyműveshez.) Kérem, nagyon szépen kérem, ne áruljon el . . . Nagy hibát követtem el, eltörtem a jó nagyapácska kedvenc poharát. Drága kristálypohár volt s a nagyapa igen szomorú lesz, ha megtudja. Egyik üveges boltban van épen a párja, azt akarom megvenni, de öt forint az ára s mindnyájunknak sinces annyi pénzünk, azért adom el a karpereczet. Oh kérem vegye meg, adjon érte csak öt forintot és ne áruljon el a nagyapának!

Az aranyműves. De hát ha ez a karperecz a mamáé?

Milike. Nem, nem, az enyém! Józsi bácsitól kaptam.

Andor. Igen karácsonykor kaptam, mikor én ezt az órát kaptam.

Az aranyműves. No meghiszem, kedves gyermekem, de azért nekem mégsem szabad efféle portékát megvásárolnom. Nagyon nemes szívre mutat, hogy kész volna megválni ilyen szép ékszertől, csak hogy a nagyapát megkímélje a szomorúságtól; de nagy sajnálatomra én ilyenformán nem segíthetek. Itt a karperecz. (Átadja.)

Milike. De hát akkor mit tegyek? Másképp nem tudom előteremteni a pénzt. Szegény jó nagyapácska! (Sir.)

Az aranyműves (félre.) Kedves jó gyermekek!

Júlika (hevesen.) No már bizony csak nincs szíve az urnak, hogy nem sajnálja meg ezt a kedves jó kisasszonyt. Láthatja, hogy nem hiábavalóságra kell a pénz s még a mamájok is megköszönné, mert ő is mindent megtesz a jó öreg nagyapáért. Hanem persze, a kinek nincs szíve.

Az aranyműves (vállát vonogatva.) Hja, már az úgy van, a kereskedő jól meggondolja, mit tesz. (Milikéhez.) Csak azt tanácsolhatom, hogy a nagyapának ne mondják meg, mi történt. (Júliához.) Maga pedig jöjjön velem és csukja be utánam az ajtót. (El Julesával.)

Milike (zokogva.) Vége mindennek, most már nincs segítség!

Hatodik jelenet.

Milike. Andor. A nagyapa.

A nagyapa (hirlappal kezében belép.) Mintha idegen hangot hallottam volna . . . ki volt itt?

Andor. Itt? Oh, nincs itt senki nagyapácska.

A nagyapa (Milikéhez.) Hát a te szemeid mért olyan vörösek? Miért sirtál?

Milike. Dehogy sirtam! Csak beleesett valami.

A nagyapa. No mindjárt kivesszük . . . mutasd csak. (Leül a karszékre.)

Milike. Oh, már kivettem.

A nagyapa. Igen? De furcsák vagtok ma. Andor is olyan siralmas arcot vág, mintha az orra vére folyna.

Andor. Oh dehogy, kedves nagyapácska, én nagyon vig vagyok.

A nagyapa. Nem igen látom. Talán már éhesek vagytok. (Óráját nézi.) Csakugyan, itt is az oszonna ideje.

Milike (sugva Andorhoz.) Most már nem fogjuk tovább titkolhatni. Mit tegyünk!

Andor (szintén sugva.) Igazán magam sem tudom.

A nagyapa. Már megint sugdostok? Fogadni mernék, hogy valamit forraltok. No csak ki vele, mi kellene?

Andor. Semmi, kedves nagyapácska, igazán épenséggel semmi sem kell.

Milike (ölebe ül a nagyapának és megöleli.) Nem nem kell semmi, kedves jó nagyapácska.

A nagyapa (jókedvűen.) De most már nem hiszem; nagyon hizelkedtek, ez rossz jel.

Andor (szintén megöleli.) Oh dehogy! Csak azért ölelgetünk, mert szeretünk; te olyan kedves jó nagyapácska vagy!

A nagyapa. Ismerem már én ezt a nótát, a végén mégis csak kibukkan valami, a mit a nagyapának kell megvenni vagy megtenni. No, hát csak mondjátok meg szépen, kedves kicsinyeim; hiszen tudjátok, hogy én mindent megteszek a kedvetekért, amit csak tehetek. Talán oszonnára kelle valami jó csemege?

Milike. Dehogy kell! Én most épenséggel nem is vagyok éhes, nem is akarok oszonnálni.

Andor. Én sem... azt hiszem, jobb is lesz, ha ma nem oszonnálunk. Te sem vagy éhes, ugy-e, nagyapácska? Hiszen délben nagyon jóízűen ettünk.

A nagyapa (csodálkozva.) No már ezt csakugyan nem értem. Nem kell oszonna? Ugyan mi lelt?

Andor. Oh, a tanár ur mondta, hogy a sok evés csak olyan rossz szokás... hát mi le akarunk róla szokni.

Milike. Igen, az oszonna egészen fölösleges. Nem fogunk ma oszonnálni ugy-e nagyapácska?

A nagyapa (nevetve.) Bohók vagytok. Majd meglátom, ha itt párolog a jó kávé, megálljátok-e szép szándékotokat. Különböben, kedveseim, nem foglak kényszeríteni, hogy oszonnáljatok, de én már nagyon öreg vagyok arra, hogy új életmódra szoktassam magamat. Én már csak megoszonnálok. (Fölkel és az ajtón kiszól.) Julcsa! Teríts és hozd az oszonnát!

Hetedik Jelenet.

Voltak. Julcsa.

Julcsa (a szinfal mögül.) Igen is, megyek már!

Milike (Andorhoz sugva.) Most már vége mindennek!

Andor. Már vége. (Nagyon busan egy sarokba huzódnak.)

Julcsa (belép, nagy tálczát hozva edényvel, közepén szép üvegserleg látható.) Itt vagyok már mindjárt meglesz terítve... (a gyermekek felé kacintva) csak a nagyságos ur poharát kellett kimosni. (Terít.)

Milike } (a poharat megpillantva, örö-
Andor } mükben ugrálnak és összevisz-
sza kiáltoznak.) Megvan! Jaj de jó! Hála Istennek! Jaj de örülök.

A nagyapa. Mi ez? Mi történt?

Milike. Semmi, kedves nagyapa...

Andor. Csak annak örülök, hogy már kész az oszonna.

A nagyapa (asztalhoz ülve.) Tudtam, hogy csak itt legyen az oszonna, mindjárt

másképp beszéltek, ti kis bohók. (Julesa a nagyapa elé teszi a poharat.) Vigyázz a poharamra, Julesa!

Julesa. Oh, vigyázok is! Nincs több ilyen a városban. (A gyermekek mellett elhaladva, halkán.) És az aranyműves sem adna másodsorú pénzt kölcsön. Nagyon derék ember ám az.

Milike (halkan.) Majd megköszönjük neki... és megmondjuk a mamának is.

Andor (asztalhoz ülve.) No most szaporán ide az ozsonnával Julesa, nagyon megjött az étvágyom. Nagyapa meg bizonyosan szomjas még.

Milike (vizet tölt a nagyapa poharába.) Itt a kedves poharad, nagyapácska. Most már nem fog megártani. Ebből a szép pohárból nem is árthat meg, azért majd jól gondját viseljük.

— A függöny legördül. —

A m a j o r b a n .

(Képpel a 152–153. lapokon.)

CSIBI, csibi, csirike,
Az ölemben jér ide!
Mint én ülök Erzsébeten,
Ugy ülsz az enyimbem épen.

*Ejnye apró kakassa!
Van már neki tarajja!
Ma-holnap a kis hamis,
Nyilván kukorékol is.*

*Most látom csak, ó, ó, ó! . . . .
Hallod-e te, vén kotló,
Tán magad sem tudod, érted . . .
Kétféle a nemzetséged!*

*Hiszen ott a vizecskére
Nem csibe fut, hanem récze!
Kedves kicsi kacsaifjak
A tócsában uszkálqatnak.*

*Az meg ottan, ni ni ni,
Aligha nem pávafi.
Nagy és apró, három fajta —
A családod jaj be tarka!*

*De hát mindegy az neked,
Ezt is, azt is szereted,
Szárnyad alá fogadod mind —
Nincs mostoha gyermeked!*

A TÖRPE EGÉRKE ÉS A RIGÓ.

— Állatmese, három képpel. —

YÁR közepén volt, a szép tiszta buza már javában kezdett érni s fiatal törpe egérke vigan lakomázott. Épen találkozott egy öreg rokonával.

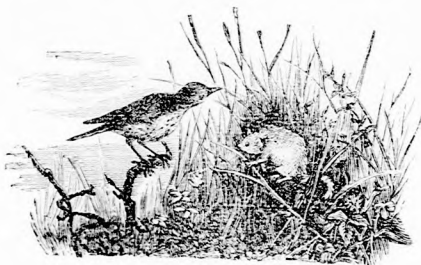
— Kedves öcsém, szól az öreg, ideje, hogy munkához láss. A buza szaporán érik, nem sokára jönnek az aratók, learatják, elviszik. Akkorra pedig tele kell lenni minden gondos egér hombárjának, mert különben télen át ugyancsak böjtölne. Azt tanácsolom tehát, fogj hozzá a gyűjtéshez, hord tele a kamarádat, míg van miből.

— Igaz a, bácsikám, felelt a fiatal egérke. Kissé unalmas dolog ugyan, de hát hiába, meg kell lennie. Holnap már rászánom magamat.

Az öreg odább ment, a fiatal pedig tovább lakmározott és hallgatta egy rigó fütytyét. A rigó hallotta, amit az imént az öreg egérke beszélt s így szólt:

— Szegény fiatal egérke, bizony sajnállak. Keserves dolog azzal tölteni el a szép nyarat, hogy télire való eleséget gyűjts. Én bizony nem tenném, de nem is teszem.

— Igen ám, de hát mit csináljak? szólt az egérke szomoruan.

— Ha van eszed, azt teszed, amit én. Lásd, én nem fárasztom magamat, vigan élek és ha jön a tél, hát szépen odább állok, elmegyek déli vidékre, a hol nincs hó, sem fagy.

És azután elbeszélte, milyen gyönyörű országokba lehet eljutni, milyen pompásan lehet megélni s a törpe egérke egészen elragadtatva hallgatta.

— Igazad van, én is elmegyek. Biz én nem fáradok, nem töröm magamat, mikor olyan könnyen megélhetek a nélkül is.

És csakugyan nem gyűjtött eleséget, hanem élt gondtalanul, mignem egyszerre azt vette észre, hogy az aratók mind egy szálíg elvitték a jó kövérszemű búzát.

— Most már ideje utra kelni abba a szép országba, a hol soha sincs tél és mindig bőven van minden, gondolá. Csak látnám rigó barátomat, hogy megmondaná, merre induljak.

De biz' azt nem látta, mert az nem tördött vele többé. Megindult tehát, a merre épen tudott és ment, mendegélt egészen estig, aztán másnap is, harmadnap is. Azt hitte, már valami roppant messzire jutott, pedig hát ő az ő piczi lábaival egész nap nem haladt annyira, mint a gyorsröptü madár egy-két percz alatt. Egy hét mulva is alig volt néhány puskalövésnyire régi lakásától, csakhogy ezt ő már nem tudta. Kimerülten, éhesen, betegen vánszorgott odább. Már kezdte sejteni, hogy rosszul cselekedett, sajnálta, hogy a madár tanácsára hallgatott; de már későn volt. Kimerülten rogyott össze egy gomba oldalán.

Azt hitte, itt fog meghalni. De a jó szerencse úgy akarta, hogy épen egy atyafi egéresalád lakásának bejárásánál rogyott össze s másnap délben, mikor az őszi nap kissé melegebben sütött, az öreg egérke előbu't a földből, hogy szétnézzen, milyen világ van idekint. Ekkor meglátta a beteg vándort, megsajnálta és bevitte lakására, hol aztán egéréknék jó buzaszemecskén csakhamar uj erőre kapott. Ekkor elbeszélte szomorú kalandját, mire öreg gazdája nagyon komolyan rázogatta a fejét és végre így szólt:

— Már az bizony öreg hiba, a mit elkövettél. Nem is tudom, szabad-e ilyen bűnöst, a ki vétett nemzetségünk törvényei ellen, megtartani a házamban. Legjobb lesz, ha elvezetlek királyunk elé, hadd ítéljen fölötted.

Ezzel fülön fogta és elvezette a kalandor kis egérékét, hosszú, nagyon hosszú földalatti utakon, messzire. Végre egy nagy üregbe jutottak, hol már sok más

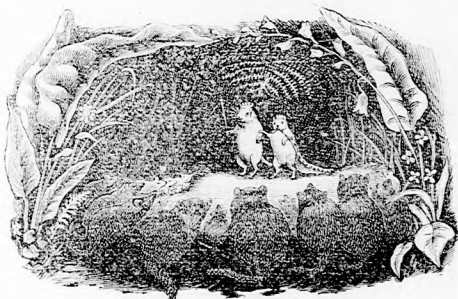
törpe
akart
volt
egész
terem
palás
vezet
borul

és így
ráker
ki ug
dája
lid jó

kodtá
vált v
kötele
és tap
hibád
enge
nod r
hogy
nagy
neki
ket, r
el aka
dogul
bolon

törpe egérke volt együtt. Mindnyájan akartak valamit az egérkirálytól és itt volt az egérkirály lakása. Mikor már egészen megtelt a terem, a szomszédteremből előjött az egérkirályka, hosszú palásttal, fején ragyogó koronával, karján vezetve a királynét. Mindnyájan hódolva borultak le a királyi pár beléptére.

Az egérkirály mindenkinek bölesen és igazságosan intézte el panaszát s végre rákerült a sor a mi kis kalandorunkra is, ki ugyancsak szepegett, mikor öreg gazdája elbeszélte az esetet. De a király szelíd jósággal így szólt:

— Igaz, nagyot vétettél, mikor vonakodtál teljesíteni a munkát, mely javadra vált volna s melyet minden egérke teljesíteni köteles. Dementségedül szolgál, hogy fiatal és tapasztalatlan voltál. És meg is lakoltál hibádért, ám tehát megkegyelmezek s megengedem, hogy tavaszig ez a derék rokonod magánál tartson. De jövőre ne feledd, hogy soha sem jóbarátunk, hanem legnagyobb ellenségünk az, aki azt tanácsolja nekünk, hogy ne teljesítjük kötelességünket, munkánkat; és ámitó, csáló az, a ki el akarja hitetni velünk, hogy jobban boldogulunk, ha erőnkhez való munka helyett bolondos kalandokra vállalkozunk. Min-

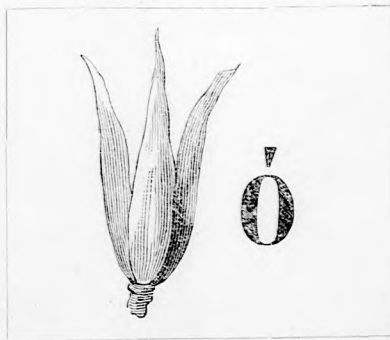
denki csak úgy boldogul, ha azt teszi, a mi hivatása, a mire ereje van. A madár elröpülhet messzire; nekünk itt kell maradnunk és szorgalmas munkával gondoskodnunk a téli zord napokra.

Egérkénk belátta, hogy ez tökéletesen igaz és megköszönte a böles oktatást. A telet aztán rokonainál töltötte, tavaszkor pedig visszament lakásába s mikor a nyár beköszönt, vigan hozzá fogott a munkához, gyűjtött télire való eleséget. És mikor egy napon megint találkozott a rigóval s ez megint csalogatta, egérkénk nem gondolkozott el többé, nem busult, hanem jókedvűen mondá:

— Csak beszélj, engem többé nem csalsz rosra, tanultam a magam kárán.

KÉPREJTVÉNY.

Veréb-gyűlés.

(Képpel a czimlapon.)

» VERÉB-TÁRSÁK, atyafiak,
Nagy gyűlésre hívattalak!
Arról szóljunk és vitázzunk:
Itt maradjon-é családunk?

Fecske, gólya, fülemile,
Mind utaznak a külföldre,
És mi folyton itt tanyázunk,
Télen chezünk és fázunk.

Hiszen szárnyunk van nekünk is,
Mint a többi repülünk is.
Az én véleményem tehát,
Mért ne vennök egyszer hasznát?»

»Csip csip, igaz!« mond a többi,
»El fogunk innen röpködni!
Mi is vagyunk olyan urak —
Szárnyon szálló kis madarak!«

»Ej mit!« mond egy öreg veréb,
»Ez mind haszontalan beszéd,
Mi verebek pórok vagyunk,
Csak szépen itthon maradjunk!

Külföld nem való parasztnak,
Parasztok itthon maradnak!
Gólya gróf és Fecske báró
Lehet csak külföldet járni.

A fülemile ugyan szintén
Épen olyan szegény mint én,
»Am művésznek — e szó járja —
»Nagy e világ a hazája!«

»Csip csip, ugy van!« »Csirip, nincs így!
Hallgass bolond, vén fityfirity!«
»Csip csup!« »Csirip, csurup, cserep!«
S veréb módra verekednek.

Ekkor így szólott egy karsu,
Fényes szemü, rezge farku,
Szép, fiatal, nagy verébfi:
»Társak, nem így kell beszélni!

Ez hazánk itt, szülőföldünk,
Mindnyájan itten születünk,
Már mi hívei maradjunk —
Itten éljünk, itten haljunk!

Néha bár keskeny falat jut,
Azért bizony el nem hagyjuk.
S bár megtép a télnek fagyja —
A veréb magát sem hagyja.

Ez a föld jó hozzánk mégis,
S mely fölénk hajlik: az ég is!
Ugy-é, mind hívei vagyunk?
Télen nyáron itt maradjunk!«

»Csip csip csirip! Helyesen szólt!
Legyen hát úgy mint régen volt!«
S a verebek megörültek
S vígan szanaszét röpködtek.

A »Kis Lap« XXIII. köt. 7-ik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Csukássy Jenő, Strosz Esztike, gróf Bély Zsófia és Ferencz, Kohn Miksa és Mór, Pazár Lenke, Neumann Lenke, Róza és Emil, Virégl Zsófi és Hermin, (kinek az írása? F. b.) Jakobovits Ida (és nem Ida Jakobovits, mert ez németesen van. F. b.), Freund Irénke, Pisztóry Irén és Zoltán, Engel Simon, Silberkrauss Gizella és Rózsika, Moskovits Miklós.

Jótekonyság.

A szegény gyermek-kórház javára adakoztak még:

Matlekovits Róza 1 frt. — Rötzer Ferike 1 frt. — A már eddig kimutatott 634 frt 76 krral együtt összesen 636 frt. 76 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület Budapest, 1882. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.